

σιμούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ὄπαδός τοῦ Μεσμέρου μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου τὴν ἀπήλλαξε.

Ὅτε συνῆλθε εἶδε τὸν ἀνδρά της γονυπετῆ ἐνώπιόν της.

— ὦ! εἶσαι ἄγγελος, ἔλεγεν αὐτῆ.

Καὶ ὁ μὲν ἐξάδελφος Κάρολος διηγήθη ταῦτα ὁ δὲ δυστυχῆς Φ. φωραθεὶς ὅτι ἤθελε νὰ καταχρασθῆ τόσον χονδροειδῶς τὸν μῦθον τοῦ αὐτόχειρος νεανίου, δὲν ἐννοεῖ παντάπασι τὸ αἴτιον τῆς πρὸς αὐτὸν ἀπεχθείας τοῦ φίλου του Χ. . .

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΑΝΘ.

Ὅπου βροτὸς τὸ βέβηλον
Ποτὲ δὲν φέρει βλέμμα,
Καὶ μόνον θεῖον ἵπταται
Κελεύθρον πτηνοῦ,

Ἡ φύσις χαριτόπλεκτον
Φοροῦσα ῥόδων στέμμα
Τὸ βλέμμα τὸ ζηλότυπον
Χλευάζει τ' οὐρανῶν.

Τοῦ παραδείσου ἄγγελος
Ἀβρότερος τοῦ κάλλους
Γλυκὸν, τὸ ἔαρ, ἵπταται
Μειδιάμα πλανῶν,
Ἀλλὰ τὸ ῥόδον στέφανον
Ἵπερηφάνου θάλους
Ἵψοῖ, καὶ μένει γέλωτος
Τὸ ἔαρ ὀρφανόν.

Τοῦ παραδείτου δώρημα
Τὸ χιονῶδες κρίνον
Ἐκείνου τὴν ἀγνότητα
Ἐμψαίνον ἐπὶ γῆς,
Ἀγνότερον ἐγείρεται
Ἡλιακῶν ἀκτίνων,
Ὅπταν τὸ μειδιάμα
Ἐκλάμπη τῆς αὐγῆς.

Ἀλλὰ φυγὰς τις ἄγγελος
Τῆς γῆς τῶν ἀθανάτων,
Τοῦ ἔαρος γλυκύτερος,
Ἀγνότερος φωτός,
Προθένος εἰς τὰς πτέρυγας
Ἐρώτων ἀοράτων,
Ὡς φάσμα πλάνης φέρεται.
Καὶ κλίνει ὁ λωτός.

Ῥόδα καὶ κρίνα κάμπτοντα
Ζηλότυπον αὐχένα,

Πίπτουσι φθόνου θύματα,
Γοήτρων ὀρφανὰ,
Ὅπταν μειδιάματα
Μὲ ῥόδα ἐστεμμένα
Ἡ εὐγενῆς ἀπόστολος
Τῶν οὐρανῶν πλανᾷ.

Ἄλλ' ὦ! τὴν ἀνεζήτησε
Τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα
Ταχέως φεῦ! ἠνοίχθησαν
Αἱ πύλαι τ' οὐρανοῦ,
Καὶ εἰς τὴν γῆν οἱ ἄγγελοι
Ἀφῆκαν μόνον πτώμα,
Γοήτρων θεῶν ἔρημον
Καὶ χάριτος καὶ νοῦ!

Καὶ σεῖς, καὶ σεῖς χαϊρέκακοι
Πολῖται τῶν λειμώνων,
Ἀφέντες ἀγροπλάνητον
Τῆς αὔρας τὴν πνοήν,
Χλευάζετε τὸ μέτωπον
Τῶν θλίψεων καὶ πόνων,
Χλευάζετε τὴν λάμψασαν,
Ἀλλὰ νεκρὰν ζωήν!

ὦ! ἀλλὰ ποῖαν ἔχετε
Ζωῆς ἐλπίδα πλέον,
Ἡ μόνον τῶν δακρύων μου
Τὸ νᾶμα τὸ πικρὸν;

ὦ! ζήσατε καὶ λάβετε
Τὸ δάκρυ μου τὸ ῥέον,
Τὸ ἱερὸν ἐντρύφημα
Τῆς μνήμης τῶν νεκρῶν!

Σύρος.

ΜΥΡΩΝ.

ΘΗΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τοῦ ἔρωτος.

Δύο ἔρωτες ἐγεννήθησαν διὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ εἷς εἶναι ὁ κοινότερος, ὁ μᾶλλον φλέγων καὶ σπανίως θερμαίνων, ὁ μυθολογικὸς νὰ εἶπω κάλλιον, ὁ ἐπιδιωκόμενος σήμερον τόσον ἀμερίμνωσ, ὅστις βασιλεύει μὲν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας γεννᾶται ὅμως καὶ ζῆ ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων αὐτῶν, ὅστις δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν μας, ἀλλὰ κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας μας, ὅστις δὲν ὑψοῖ τὴν ψυχὴν ἀλλὰ τὴν ὑποτάσσει, καὶ ὅστις ἔχει ἀνάγκη νὰ τιμᾶται, διότι τιμὴν δὲν δοῦναι, τιμὴ του εἶναι ἡ ἀπόλαυσις. Οὗτος εἶναι ἔρωσ ὁ σαρκικὸς, ὁ κτηνώδης, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἔχη κοινωνίαν τινὰ μὲ τὴν ἀρετὴν, διότι δὲν ἐμπορεῖ νὰ τῆ προσφέρῃ μίαν κἂν σταγόνα εὐτυχίας ἢ εὐδαιμονίας, ὅστις κατακυριεύει

τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἀποστερεῖ τὴν εἰς ἑαυτὴν ἐξουσίαν τῆς καθιστῶν αὐτὴν ἀνεπίδεκτον παντὸς λαμπροῦ καὶ ἐπαινετοῦ ἀγῶνος καὶ ὅστις ζητεῖ τὸ σκότος διὰ τὴν ἀμάση, ἐνῶ τὸ φῶς ζωογονεῖ πάντων τὴν φύσιν. Ὁ τοιοῦτος ἔρωις ταπεινώνει τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀνθρώπων, ποιῶν αὐτοὺς ὁμοίους τῶν λοιπῶν ζώων. Ὁ ἕτερος ἔρωις εἶναι δῶρον οὐράνιον ὅπερ ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ ὑψίστου ἅμα μὲ τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς αὐτός ἀγνός καὶ ἄσπιλος, γεννᾶται ἀπὸ τὴν τιμιότητα καὶ εἰς ταύτην ἐνασμενίζεται, ἔχει θελκτικὰς τινὰς παραφορὰς, ἀλλ' εἰς τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα ἐπαναπαύεται, παρέχει ὥρα· καὶ στιγμὰς τόσον ἡδονικὰς, πλουτίζει μὲ τόσας νέας διχύσεις καθ' ἑκάστην ἀναγεννωμένης εἰς τὴν ζωὴν μας, ὥστε ἐνῶ αἰσθανόμεθα ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ζωῆς ἀελευτήτου, διὰ τὴν χαρῶμεν τὰ τόσα του δῶρα, ὅμως μεθυσκόμεθα καὶ μὲ τὸ παρὸν τοῦτο καὶ εὐχαριστούμεθα τὴν διαρκέσῃ ἐνόσω καὶ ἡ ζωῇ. Ὁ τοιοῦτος ἔρωις εἶναι ὁ συνεχίζων μας μὲ τὴν αἰδιότητα, καθότι καὶ χρόνον καὶ ἀρχὴν καὶ τέλος εἰς ἓν ἐνόει διὰ τὴν μᾶς πλησιάσῃ εἰς τὴν θεότητα. Ὁ ἔρωις οὗτος κατοικεῖ εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν θερμαίνει χωρὶς τὴν καταναλίκτη καὶ φωτίζει χωρὶς τὴν φλέγη, χορηγῶν αὐτῇ τόσῃ μόνον τροφῇ ὅση τῇ ἀρκεῖ διὰ τὴν γευθῆ χωρὶς κόρον, ἀλλὰ τοσαύτην ἐπιθυμίαν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ὅση ἀρκεῖ διὰ τὴν φθάσῃ εἰς τὴν συμπάθειαν ἐκεῖνην, ἥτις δύναται τὴν πολλαπλασιάσῃ, δόξῃ καὶ καταστάσῃ εὐγενεῖς τὰς χαρὰς καὶ εἰς τὴν ἀποκτίσῃ τὴν τελειότητα. Αἱ ἡδοναὶ τοῦ ἔρωτος τούτου εἶναι πάντοτε καθαρὰί, οἱ δὲ πόνοι αὐτοῦ ἔχουν μέγα τὸ θέληγον. Ἐν μέσῳ τῶν πολυπαθειῶν τῆς ζωῆς, εὐφραίνεται ὁ ἄνθρωπος ὁ διοικούμενος ἀπὸ τὸν ἀληθῆ τούτον ἔρωτα, ἀπὸ ἡδέϊαν εἰρήνην καὶ ἡ εἰρήνη αὕτη εἶναι ἥτις τὰς πολυπαθείας μας ταύτας καθίστησιν εὐφροσύνας, ἥτις τὸ γῆρας ἀνακουφίζει. Ἐπίψατε ἐν βλέμμα εὐσταθῆς εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ τὴν εἰδῆτε τοὺς ὠραίους καρπούς, τοὺς ὁποίους ὁ ἔρωις οὗτος φέρει εἰς τὴν γῆν. Τίς δὲν εἶδεν ὅτι ἐνώπιον τοῦ ἀγλαοῦς τούτου υἱοῦ τῆς Παφίας, τιμαί, πλοῦτη, δόξα, μεγαλεῖον εἶναι μὴδὲν, εἶναι ἀθύρματα, τὰ ὅποια ἡ ματαιότης τοῦ ἀνθρώπου ἐφύρε διὰ τὴν φανὴ ἀνώτερος τοῦ ὁμοίου του. Τίς δὲν εἶδεν ὅτι ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ ἀληθοῦς τούτου καὶ εὐγενεστεροῦ δῶρον τῆς φύσεως, ἐμεγαλύνθησαν οἱ ἄνθρωποι, ἐπλατύνθησαν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι φθάσασαι εἰς ὑψηλὴν περιωπῆν; Τίς δὲν ἠσθάνθη ὅτι διὰ τοῦ ἀληθοῦς τούτου ἔρωτος ἐμεγαλύνθησαν αἱ ἀρεταὶ του, ἠδύνηθησαν αἱ ἀγαθὰ ἀγαθὰ του, ἐξευγενίσθη ἡ καρδιά του; Τίς τέλος δὲν προβλέπει ὅτι οὗτος δὲν θέλει φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τελειότητα τῶν δυατῶν διὰ τὴν φύσιν μας διχνομάτων του; [ἀκολουθεῖ].

Ὁ ἰατρὸς κύριος Α. Ν. Γούδας, τέκνον ἀγαθὸν τῆς ἠπειροῦ, ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς τὸ ἀ. φυλλάδιον τῆς ἱατρικῆς Μελέσεως, συγγραμματος περιοδικοῦ, ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον. Ὁ φιλόπρονος ἐκδότης αὐτῆς δὲν καταβαίνει πρώτην ἡδὴ φοράν εἰς τὸ εὐγενὲς στάδιον τῆς δημοσιογραφίας, ἀλλ' εἶναι ἀπὸ πολλοῦ γνωστός διὰ τὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν δύο ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, τῆς τε Πρακτικῆς Παθολογίας τοῦ Οὐφελάνδου καὶ τῆς Παθολογίας τοῦ Σχομέλλου, ὧν χάριν ἐβραβεύθη τὸ 1846 καὶ 1848 ὑπὸ τῆς συγκλήτου τοῦ Πανεπιστημίου. Πολλὴ ἡδὴ χάρις ὀφείλεται εἰς αὐτὸν, ἀναλαβόντα ἔργον ἀναγκαῖον μὲν καὶ ἐπωφελεῖς, ἀλλὰ πολλάκις πρὸ αὐτοῦ ἀποτυχόν, διότι αἱ ὀλίγοι συνδρομαὶ δὲν ἐπάρκουν εἰς τὴν τυπογραφικὴν καὶ ἄλλαν δαπάνην. Ταῦτα δὲ γνωρίζων ὁ Κύριος Γούδας, δὲν ἐδίστασεν, ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ζήλω αὐτοῦ, νὰ ἀφιερῶθῃ εἰς τὸν καλὸν τούτον ἀλλ' ἐπιζήμιον ἀγῶνα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου ἀρχόμενοι, διακόπτομεν ἐπὶ μικρὸν καὶ χάριν ποικιλίας, τὸ ἐν τῷ Παραρτήματι μυθιστόρημα « Ὁ Ὑποκόμης τῆς Βραζελόννης » δημοσιεύοντες ἕτερον, πολλοῦ μὲν λόγου ἄξιον καὶ πλούσιον ἰδεῶν, ὑπὸ γλαφυροῦ δὲ καλάμου μετενεχθὲν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης.

Τοῦ ποιήματος τούτου εἰ πρωταγωνισταὶ εἶναι εἰς ὑπόδικος καὶ ἐν ἄνθος, ἄνθος ἄβρον, ὅπερ ἠδυνήθη, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς πνιτοδυνάμου φύσεως, νὰ ἐπαναγάγῃ τὸν ἀποπληνηθέντα ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐν Θεῷ σώτηραν πίστιν. Ἐκ τούτου δ' ἐπιγράφεται ἡ Μικροῦλα, διότι ὁ ὑπόδικος οὕτω τὸ ἄνθος ὠνόμασε, λατρεύων αὐτὸ ὡσεὶ ἐρωμένην του.

Καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ μικροῦ του μυθιστορήματος, ὅπερ δὲν θέλει καθέξει ἡ δέκα τυπογραφικὰ φύλλα, θέλομεν ἀμέσως ἐξακολουθεῖ τὸ ἡδὴ διακοπέν.

Ἡ Διεύθυνσις Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Παναγία τοῦ Τάσσου, συνέχεια. — Ἡμέραι καὶ ἔργα. — Ἀντιπαθεῖς σύζυγοι, καλὰ ἐρασταί. — Ρωσσία καὶ Ῥώσσοι. — Ποικίλα, ὁ μαγνητισμός. — Ποίησις. — Ἠθικαὶ μελέται. — Βιβλιογραφία. — Εἰδοποίησις τῆς Διευθύνσεως.

Εἰκόνες. Ῥώσσοι διαφόρων κλάσεων. — Ὁ ὀψοπόλης Ῥώσσοι.